

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 26 березня 2015 року № 13 (592)

КОНГРЕС – ВОЇНАМ УКРАЇНИ

Днями Конгрес Українських Націоналістів здійснив чергову акцію підтримки українських вояків, які захищають Україну від російських наїзників на Сході держави. У вівторок Конгрес передав українським воїнам-спецназівцям джип «Опель Фронтера» та інші необхідні речі, конгресівська делегація на чолі з головою політичної партії Степаном Брацюнем навідалася до наших захисників. Побратими довго й щиро розмовляли…

В АТО воюють багато активістів і прихильників Конгресу Українських Націоналістів, тож допомога для фронту – одне з першочергових завдань партії. Нещодавно, з ініціативи Головного Проводу КУНу, створено Центр підготовки та реабілітації українських вояків імені Слави Стецько. Тут відбуваються організовані Конгресом заняття з тактичної медицини. А діючу в приміщенні Центру інтерактивну виставку «На вершині свободи духу» відвідали тисячі киян і гостей столиці. Серед відвідувачів – багато молоді, в серці якої обов'язково залишить слід музейно-патріотична експозиція.

Велику роботу здійснюють волонтери, серед яких високо поціновується подвижницька праця члена Головного Проводу КУН Ольги Різніченко. Вона співпрацює і з волонтерськими, і з громадськими організаціями. Серед них велику роботу проводить Всеукраїнський благодійний фонд «Соборність», який очолює Степан Брацюнь. Разом із Світовим Конгресом Українців, ОЧСУ (Організація оборони чотирьох свобод України, штаб-квартира в Нью-Йорку, США) та низкою благодійних українських організацій «Соборність» здійснює міжнародну програму «Захист патріотів». Крім цього, фонд «Соборність» розпочав реалізацію багатофункціональної благодійної програми «Український Донбас – допомога» щодо забезпечення медичних закладів, тимчасово переміщених жителів Донбасу необхідними медичними препаратами, мобільним медичним обладнанням, засобами гігієни тощо.

Одне слово, діяльність Конгресу підпорядкована простому й зрозумілому гаслу: все для фронту, все – для перемоги України над агресором.

(Продовження теми на стор. 2)

АНОНС

МАРАФОН. У НЕДІЛЮ

У Вербну неділю, 5 квітня ц. р., з ініціативи Конгресу Українських Націоналістів і в його приміщенні (вул. Дніпровський узвіз, 1) **відбудеться Марафон «Народної філармонії»,** в рамках якого з 12:00 до 20:00 лунатиме молитва за мирне майбутнє, українська народна і патріотична пісня, відбуватиметься благодійний аукціон. Наша мета: спільними силами зібрати Великодні подарунки для воїнів, необхідні речі, ліки, одяг, продукти, гроші для потреб АТО, що на свято Великодня буде доставлено воїнам на передову.

Мистецький проект «Народна філармонія» реалізується 11 місяців поспіль. Його мета – збереження цілісності нашої держави, забезпечення миру і єднання народу, піднесення бойового духу Української армії.

У благодійній культурно-просвітницькій акції беруть участь відомі митці України: Народні артисти України Р.Недашківська, О.Гурець, Ф.Мустафаєв, Заслужені діячі мистецтв України – В.Гонський, І.Кириліна, Т.Компаніченко, Л.Горова, лауреати Міжнародних конкурсів – Р.Лоцман, Т.Школьна, гурти «Дніпро», «Горлиця», «Тарута», композитори, співаки-барди, історики, викладачі та студенти, журналісти, громадські активісти та парафіяни православних церков.

Тож будемо раді бачити Вас у неділю, 5 квітня, в приміщенні Конгресу Українських Націоналістів.

ВСЕ – ДЛЯ ПЕРЕМОГИ

ДРУГА МАНДРІВКА В АТО

Повторної поїздки на Схід України, до зони АТО, довелося чекати недовго. За цей час зона не змінила ні своєї назви, ні статусу, хоча за суттю давно є війною зі справжньою лінією фронту і театром воєнних дій. Гіркими фактами, що підтверджують це, є зруйновані села і мости, понівечені вщент дороги, заміновані поля, які знущувалися за посівами. А найголовніше – жертви і полонені.

Тому в тилу дрімати ніколи. А відтак збір усього необхідного для фронту триває. Приємно, що люди не виказують зневіри. Попри суттєві власні негаразди прості українці щиро жертвують на вівтар звитяги над ворогом.

Цього разу, знову з ініціативи самборян, ми розпочали збір коштів та розмаїтого фронтового краму для бійців батальйону ОУН. Спочатку стараннями самбірських націоналістів вдалося придбати у сусідній державі інкасаторський «Фолькс» Т-4. Щоправда, до відправки на Схід він виявився неготовим. Довелося скористатися допомогою майстрів-ентузіастів, які добронювали буса, підрихтували його ходову частину, переглянули електроніку, привели у відповідність зовнішність. До компанії Т-4 підшуковували ще одного автоконя. Але підготувати його до поїздки не вдалося. Та коли вже відбулися освячення у дорогу в Самборі й Дрогобичі буса-інкасатора,стало відомо, що завдяки допомозі бойовика-айдарівця до зони АТО поїде ще й мінівен «Крайслер». Старт автокаравану дали біля офісу ЛОО КУН після нетривалого дозавантаження зі складу волонтерського центру «Захід». Саме тут і відбувся останній етап проводів наших екіпажів у далеку дорогу за участю бойовиків ОУН, активістів міського, обласного та Турківського районного проводів КУН,обласного ОУН. Саме конгресівці Турківщини (голова Петро Ільницький та ветеран партійного осередку Микола Михайлик) зібрали у цю поїздку понад 20 тис. грн. І за це їм доземна шана. До акції проводів долучився репортер «Ратуші», що згодом опублікував матеріал у місцевій газеті. А ще передали для фронтовиків дитячі малюнки та синьожовті й червоночорні прапори. Побажання щасливої дороги виголосила наша незмінний секретар Ірина Берест.

Далі дорога пролягла до Києва, де відбулася зустріч з керівництвом добровольчого батальйону ОУН, і далі…

Згодом почалися проблеми з «Крайслером», який кілька разів ламався. Приємно, що на шляху траплялися доброзичливі українці, які гостинно приймали і щиро допомагали у ремонті авта. Що там казати!? Сьогодні й на Львівщині, у Києві та на Полтавщині чують Донбас, але той, що волає про допомогу. На шляху львів'яни зустрічали і стурбованих представників ООН і ОБСЄ. Врешті наші екіпажі на чолі з головою ЛОО КУН Тарасом Гентошем та заступником Василем Спаньчаком і штурманами-оунівцями Андрієм Гуменюком та Ігорем Сивим, який очолює волонтерський центр «Захід», успішно подолали шлях і прибули в Піски з усім крамом: харчами, амуніцією, одягом та черговою партією кровоспинних препаратів «Целокс», отриманою з Канади. Далі були теплі зустрічі з обіймами вдячних бойовиків, фото на згадку…

Стрічали львів'яни на фронті й свого першого автопосланця «Форда-експлоурера», котрий став справжнім бойовиком, адже зазнав уже кількох ушкоджень. Та після втручання автохірургів він знову в строю.

Львівські конгресівці отримали гідні нагороди за волонтерську допомогу у вигляді теплих слів вояків, а також синьожовтий прапор з їхніми автографами. Серед них написи вдячності від полячки Моніки, молодих оунівців «Синички» і «Кельта» та їх значно старших побратимів.

Далі буде…

Ігор ДАНИЛИХА

ОКРЕМА ДУМКА

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ПРЕЦЕДЕНТ

Вони таки добилися свого. У вівторок Президент Петро Порошенко задовольнив прохання голови Дніпропетровської ОДА Ігоря Коломойського про відставку.

Зрозуміло, що на «справі» Коломойського ще не поставлено крапку. Не для того її розпочинала пропутінська братія, прихопивши для підтанцьовки жлобів місцевого розливу, щоб просто обмежитися відставкою керівника області, зусиллями команди якого було зупинено російську інтервенцію на Південь України, забезпечено стабільність на Дніпропетровщині. Вона, до речі, взяла на себе весь тягар прифронтової області – приймала поранених до шпиталів, «раптово» забезпечених необхідною медтехнікою, облаштовувала побут переселенців, споряджала на фронт і, головне, стала неприступним бастіоном для сепаратистів, російських терористів і іншої антиукраїнської нечисті.

Для Путіна це був удар по фейсу, чого він не приховував, як і свого несамовитого бажання усунути Коломойського з політичної арени України не лише як «ворога №1», але й як небезпечний прецедент. Адже в новітній історії України на захист її незалежності вперше став офіційний мільярдер, поіменований олігархом, який вміє працювати системно, на результат, залучаючи діловий світ, знайомства, «агентів впливу» та багато інших чинників, які сприяють успіху. І якби в середовищі олігархату появилися люди з такими громадянськими прикметами, як відповідальність перед Батьківщиною, то дуже скоро російській агентурі, її диверсантам і терористам на українській землі було б покладено край. Це означало б «гаплик» Путіну. Тому, вирішив В.В.П., «олігархічний» патріотизм в Україні треба знищувати в зародку. Оскільки його «носії» апріорі уразливі для охоронців законослухняності, то інкримінувати їм порушення дуже просто. У випадку з І.Коломойським наміри Путіна «щасливо» збіглися не просто з планами – а з заповітними мріями В.Пінчука, Л.Кучми, Д.Фірташа, І.Єремеєва, низки дрібніших скоробагатьків примножити мільярдні статки, відхопивши шмат якого-небудь нафтопроводу «Дружба», або хоча б позловтішатися, от, мовляв, Коломойського провчили, щоб іншим не кортіло ставати на прю з ворогом України. А навіщо, якщо все можна продати і купити, совість і честь при цьому взагалі не в ціні? Приблизно так міркує моральний дріб'язок.

Але ж «штурм» І.Коломойського та його команди офіційно здійснювала влада! Ті, хто сьогодні є її репрезентантами, мабуть, все-таки знають, що в Дніпропетровську ні сепаратистів, ні терористів нема, і навіть здогадуються, чиїми стараннями їх туди не допущено. Тим часом наближені до влади і не дуже мудрі «говорящі голови» нині розмірковують перед телекамерами чи відправить Президент у відставку ще й очільника Одеської ОДА І.Палицю, як бізнеспартнера І.Коломойського. За такого розвитку подій на українському Півдні Путіну залишається лише повторити відомий ленінський слоган: «Верной дорогой идете, товарищи!»

Озвучена версія про те, що «зачистка» Дніпропетровщини «від Коломойського» проводиться на вимогу В.Путіна, яку він начебто висунув на переговорах у Мінську, виглядає, на жаль, небезпідставною – з огляду і на розмах «операції», і на її «актив», який радісно зливається в екстазі з регіоналами на кшталт Бойка з його одіозними вишками, розслідувати які аж ніяк не під силу прокуратурі. СБУ, яка не знайшла складу злочину в діях своїх колишніх очільників ефесбешного походження, чим виставила перед світом на посміховище Україну, бо з її заклятих ворогів змушені були навіть санкції зняти, та сама СБУ тепер не лише оперативно затарувала підозрою у злочинах високопосадовців Дніпропетровської ОДА, а й зосередила свою пильність на добровольчих формуваннях – ДУК, «Правий сектор», батальйон ОУН, як на таких, що не «приписані» ні до МВС, ні до ЗСУ, ні до СБУ, ба, навіть натякнула про їх можливе розформування. Все таємне стає колись очевидним. У нашій історії – також.

Марія БАЗЕЛЮК

НА ПУЛЬСІ

ТУМБА ДЛЯ РОСІЇ

Ремейк на тему «Десять днів, які потрясли світ» розпочався 6 березня і тривав, поки в цьому існувала потреба. Путін зник. Як на мене, це була феесбешна операція, якою керував сам зниклий господар Кремля. Але світ повівся на топ-новину. Політичні діячі, журналісти, політологи почали тиражувати припущення – від невиліковних хвороб до протистояння в оточенні російського президента. Це виглядало особливо зворушливо: мовляв, на зміну сьогоднішньому Путіну-1 може прийти Путін-2, ще більш кровожерний, і тоді ми ще згадуватимемо Путіна-1 як такого собі ліберального поміщика з роману чи то І.Тургенєва, чи то І.Гончарова. Такі меседжі полюбляють вкидати спецслужби для вивчення суспільної думки, а проте долею ПТН продовжувала цікавитися навіть та свідома частина громадськості, для якої власне ПТН, здавалося б, міцно пов'язаний з іншою абревіатурою – ПНХ.

Наважусь припустити, що ефекту було досягнуто. Адже якою була попередня топ-новина з Росії? Правильно, вбивство Б.Нємцова. Нова топ-новина заступила давнішу. Хто там розводився про нові санкції, про «список Нємцова» на кшталт «списку Магнітського»? Ну, і де тепер той список?

Взагалі несподівані зникнення та появи такого собі бога з машини, який в античній трагедії з'являвся на сцені наприкінці вистави й залагоджував усі проблеми, – старий улюблений прийом російських деспотів, у тому числі й духовних наставників нинішнього. Згадаймо хоча б терміновий від'їзд 3 грудня 1564 року Івана Грозного з Москви до Олександрівської слободи, що спричинив сум'яття та паніку серед московитів, а це в свою чергу дозволило царю через місяць повернутися до міста вже на власних умовах, з правом карати на горло «зрадників».

Якщо хочеш розгадати фокус, мусиш уважно стежити за руками фокусника. В принципі нас взагалі не повинно цікавити, де Путін, що сказав Путін (бо він бреше), що сказав прес-секретар Путіна (бо він теж бреше). Стежмо за руками. В цьому сенсі на тлі спрямованих на залякування світової спільноти фільму до річниці окупації Криму, погроз на адресу Данії, чергових військових маневрів та провокацій російських літаків практично непоміченим залишився указ президента РФ від 19 березня про призначення генерала армії, заступника директора ФСБ з питань протидії тероризму Олега Володимировича Сиромолотова заступником міністра закордонних справ Росії з питань боротьби з тероризмом. А даремно. Хоча ні для кого не секрет, що російські МЗС та ФСБ – споріднені структури, які працюють за законом сполучних посудин – відкриття високої дипломатичної посади під довіреного й перевіреного О.Сиромолотова, котрий в період підготовки до сочинської Олімпіади, встиг «засвітитися» в складі Ради директорів найкорумпованішої в корумпованій Росії державної корпорації «Олімпбуд», видається подією набагато цікавішою, ніж тимчасове зникнення Путіна. І не лише в ретроспективному плані, оскільки олімпійські ігри в Сочі, за визначенням російських оглядачів Андрія Солдатова та Ірини Бороган «можуть принести Росії перше місце у змаганні зі стеження за спортсменами та вболівальниками». Діапазон діяльності новопризначеного заступника міністра може виявитися надзвичайно широким: від спроб зближення зі США, як це було у 2001 році, на ґрунті боротьби з міжнародним тероризмом та дипломатичного прикриття нестандартних ситуацій, створюваних на територіях інших держав.

Цивілізованому світові слід зрозуміти, що загрозу міжнародній безпеці становить не Путін і не його наступник, а країна, 90 відсотків населення якої Путіна підтримує. І ось тут час перейти до тумби. Колись давно мені до рук потрапила газетна стаття циркового дресирувальника, що починалася зі слів: «чи помічали ви, що леви й тигри, сидячи на арені на своїх тумбах, весь час соваються?» Пішов до цирку й переконався: справді соваються. Виявляється, ці гігантські кішки смертельно бояться впасти. Знаючи це, фахівці роблять їм у цирку тумби такого діаметру, щоб хижаки постійно відчували дискомфорт і совалися, боячись упасти, бо якби їм вдалося вмоститися вільно, вони, не роздумуючи, накинулися б на дресирувальника або одні на одних. Останнім часом я дедалі більше схиляюся до думки, що світ врятує не краса, а така-от незручна тумба для Росії, аби та ні на кого не кидалася.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
експерт Центру досліджень Росії

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

НА ХВИЛІ БЕЗМЕЖНОЇ ЛЮБОВІ ДО УКРАЇНИ

24.03. Вівторок вийшов на славу. Перевантажили дуже серйозним бійцям цілий бус «Карпатської долини». Це як «Боржомі», тільки наша. З водичкою передали хлопцям і джип «Опель Фронтера». На проміжному етапі. Бо виглядає так. На авто для спецназівців дали гроші Артем, Ян, Андрій і їхні друзі з Харкова – 1500 доларів. Авто доправив з Польщі до Києва Едуард з Фастова. Перегнати його коштувало 300 доларів. Гроші пожертвувала п.Людмила з Харкова.

У столиці тимчасовим притулком для Фронтери став Конгрес Українських Націоналістів. Голова Конгресу Степан Брацюнь, переконавшись, що авто потребує суттєвого хірургічного втручання, доправив його на СТО, де відбулася пересадка багатьох її органів, які, на жаль, вкрай зістарились. За ці «штучки» Голова віддав 4500 гривень. За саму ж роботу автохірурги нічого не взяли. Натомість дістали з льоху пару ящиків консервації і передали через нас бійцям.

Хлопці були розчулені подаруночками. Та й взагалі ми з ними, ну просто, як сто років один одного знали… Коли зустрілися, посиділи потім, змістовно поговорили – Степан Брацюнь, Голова Конгресу, Юрко Шепетюк, Голова Київської організації, Ігор Рудник, керівник мілітарного крила Конгресу з нашими побратимами-захисниками… От чесно, як це все ж таки класно, коли багато людей на одній хвилі перебувають – хвилі безмежної любові до України. Така, дякуючи Богові, благодать на душі!

До речі, будемо з Києва до Харкова у четвер бус «Форд» гнати. І потім – на Щастя. Хлопцям літня форма потрібна, берці, кросівки, футболки. Що у кого є і жаба не душить – приносьте терміново на Антоновича, 3б. Це у центрі. (метро Льва Толстого). Мої моб.тел.: (050)020-88-29; (096)283-04-29.

Ой, ще забула подякувати Денисові. Бо я на півдорозі до Києва згадала, що забула гроші для купівлі буса. Заради чого до столиці і їхала. Так Денис, от в чому дружба пізнається, коли я ще з Хюндая не вийшла, зателефонував, що зібрав серед друзів і у своїй родині необхідну суму позичити, поки мені з Харкова передадуть… Щиро дякую, Денисе!

Ольга РІЗНИЧЕНКО
Фото автора

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВОЛОНТЕРСЬКІ ХРОНІКИ

НА МАРІУПОЛЬ

Збираємось…

12.03. «Мюнхенська сотня» передала з Німеччини через Романа Романюка для наших воїнів багато ліків, які сортували, перевіряли на термін придатності наші єпархіальні священики-лікарі, дяки-фармацевти і фахові парафіяни. А ще привезли дуже класні мілтеківські костюми для розвідників і тактичні рукавички. Веземо ще від нашого Дениса з Києва оптику на передову і розвантажувальні жилети, форму, балаклави, жилетки… Засушені супи, куліші, борщики… Одне слово, якщо буду перераховувати – і поспати не встигну перед дорогою. Наостанок скажу, що з Деркачів п.Володимир Безрук коробочок дуже цінних привіз від своїх друзів. Не скажу, що там. Самі здогадуйтесь...

От би всім нашим хлопцям такі костюмчики!

14.03. У Маріуполі дуже гостинні і жертовні волонтери. Вдруге за місяць нас уночі Галя, Женя, Оксана, Андрій зустріли, нагодували, залишили нам ключ від хати, де ми комфортно виспались.

Про вчора скажу, що хітом 13.03 були по всіх батальйонах костюми для розвідників, які через Рому Романюка передала «Мюнхенська сотня». Вміють же німці якісні речі робити! Стоїмо під дощем, у хлопців форма – хоч віджимай, а в Іракля краплі по куртці повзуть як павучки, а тканина залишається абсолютно сухою. Мінус тільки – одні лише великі розміри були. У Deada (йому минулого тижня патріарх Філарет орден вручив) аж сльози на очах, каже: «Знімай, Іраклію, я його на себе перешию». А Іраклій йому: «Та я в ньому тепер і спатиму!» Між іншим, цей прекрасний воїн-грузин Іраклій з імперією б'ється з 1991 року!

Автор з бійцями батальйону Іраклієм, Дедом та Ісою

Про нациків

14.03. Десь місяць тому телефоную до Ядвиги в Широкине, довго не можу до неї добитися. Нарешті бере слухавку, шморгає носом і каже: «Оль, я дзвінків не чую, бо нацики мій телефон в кип'ятку втопили, паразити…» Я їй: «А ви разом із «Азовом» в одному приміщенні?» – «Та ні. Я ж кажу – із нациками.» – «Почекай, Ядвиго. Нацики – це ж і є «Азов». Бо ядро «Азову» – «Патріот України» з Харкова. А в націоналістичному середовищі їх споконвіку нациками називали. Бо вони до расових ідей схиляються». – «Ну, це було до війни», – відповідає Ядвига. «У нас тут тепер нациками Нацгвардію називають».

«От тобі і вербальна семантика», – думаю, – яка фантастична міграція смислів і звучань!» Але я не про це. Повертаємося вчора до Харкова. Ядвига телефонує: «Ти знаєш, Олю, підходять зараз нацики. А можна, кажуть, шапочку… Інші шкарпетки просять. І такі в них сумні очі. Варення хочуть. За домашнім скучали. Стоять, як сироти. Їм взагалі, крім держави, ніхто не дає нічого. Так ми з ними усім, що ви привезли, поділились. Ви не проти?»… А що ми? Звісно ж попросили її записати потреби нациків.

П.С. 20.03. Зібрали посилочку для нацгвардійців і «Кривбасу» – 88 жилетів (ну, щоб наші надійні захисники не чихали і не кашляли), а ще шкарпеточки, каву і полум'ягасники. Відправляємо «Новою поштою»…

Королева Ядвига

15.03. Тепер Ядвига Гданська – королева сектору «М». Із власною каретою і майже кришталевими черевичками. На престол допомогли їй вступити пп.Наталка Старченко і Леся Довга, представниці української наукової шляхти. Карету до столиці доправив п.Едуард з Фастова – поставили у дворі Конгресу Українських Націоналістів. До Харкова – Артемій з товаришем, а вже до самої фортеці – п.Вадим Приходченко, якого так ретельно обшукували на блокпостах, що в нього аж чуб посивів. І заднє скло від переживань в друзки розсипалось. Але нічого. З вітерцем доїхали. Взагалі «Опель Фронтера» – пречудова карета. Несеться 120–130 км. З люком на даху – на всяк випадок… А черевички… Все по сюжету. Загубила таки один по дорозі в казарму. Це коли ми вже попрощалися і роз'їхалися. Повернувшись, побачила, як купа принців з ліхтариками шукали, знайшовши один – другий її черевичок……

Пароль?

16.03. Їдемо ввечері з маріупольськими волонтерами Галею та Оксаною до аеропорту. Розповідаю їм, як минулого разу під'їжджаємо до останнього перед летовищем блокпосту, назустріч очкарик худенький, років двадцять, питає пароль. Ми йому – «Тюльпан». А він у відповідь – «Проліс». Питаю: «А що означає слово проліс?» У відповідь важно: «Ви що, не знаєте, це ж квітка лісова!». Я обережно: «А може все-таки пролісок?» – «Ні, нам сказали проліс, значить проліс. І пояснює важно: «Пролісок – це типу діти. Їх багато у лісі. А проліс – один. Від нього вони і пішли. Зрозуміли?» «Що ж, – кажу, – дуже переконливо. Якщо праліс був родоначальником лісів, то чому проліс не може бути батьком пролісків?»

Питаю у Галі і Оксани, яка за кермом, кому вони допомагають. Обидві в один голос хвалять унсовців, що вони тактовні, виховані, культурні. Дивлюсь на Ігоря Каменюка, який поряд з Оксаною попереду. Він зазвичай серйозний. А тут дивлюся, аж розцвів у посмішці – ніби світло в авто запалилось. Його ж батальйон!

Оксана наводить приклад, як унсовці із проханнями звертаються. Дзвоник. «Пані Оксано, Вам зручно говорити?» – «Так» – «Можна до Вас звернутись із проханням?» – «Просіть». «А ми Вас не дуже відволікаємо?» – «Ні». «Це, звичайно, велике нахабство – але чи не могли б Ви привезти нам хоча б трошки води?» – «Скільки?» – «Та хоч би пару баклажок. Ми вже два дні без води. Пити хочеться. – «Та чого ж ви раніше не потелефонували? От вже інтелігенція! Звісно, привезу зараз...»

Кіно про перемир'я

Андрій, якому завезли до Аеропорту посилочку від сестри з Харкова, показав нам з Ігорем осколок з «відведеної» противником важкої артилерії. Застряг у бронежилеті. Це з Широкиного подарунок. А маріупольські друзі-волонтери розповідають про перемир'я таке. У Виноградному, це околиця міста, живе їхній друг. Вони йому щодня телефонують. – «Ну, як там у тебе?» – «Та як? Перемир'я. Двадцять хвилин вже. Байдики б'ю. Сиджу біля телевізора, дивлюся кінушку про війнушку. Ну, ви зрозуміли. Вікно замість телевізора».

На фото: Богуслав тримає камеру і штатив для чергового блокбастера про перемир'я і «відведену» техніку, яка гатить щоночі по околицях Маріуполя. Передав її для наших бійців Денис Поляков.

Вибухові снікерси

17.03. Зупиняють на блокпосту… СБУшники, нацгвардійці, кого тільки нема. Питання: «Тільки чесно. Подаруночки додому везете?» – «А що маєте на увазі?» – «Ну все – Гранатки. Снарядики. Вибухівочку» – «Та Ви вже дванадцятий, хто про це питає. Вже б на попередніх постах знайшли, якби було. У нас хіба снікерси і баунті залишились. Цигарок ще пару блоків». – «А от і ні. Перед вами одесити були. У них якраз на нашому блокпосту снікерси закінчились, так ви знаєте, скільки ми в них гранат вилучили? Так що давайте і ваш багажничок перевіримо». У багажнику залишились для наступної поїздки трохи «британки» і підсумки. – Ні. Нічого такого не подумайте. Ніхто не вилучив. Не відібрав. Чемно попросили. І ми добровільно поділились тим, що було. Взагалі, хочу підкреслити, хоч постів на порядок більше, ніж раніше. І перевірки далеко не формальні. Але з хамською поведінкою міліції не стикалися. І дуже дякували правоохоронцям за пильність.

Події в українському Харкові

Суд у Харкові виграли націоналісти

Сьогодні в Апеляційному суді вдруге програв справу українському націоналістові і за п'ять хвилин бійцю «Азова» Сергієві Грицаєнкові зооветпромосковський ректор Головко. Справа була у тому, що коли зелені кацапські чоловічки окуповували Крим, Сергій помітив, як на колишньому полі навчального комплексу Зооветакадемії у Малій Данилівці (околиця Харкова) зводиться злітно-посадкова смуга. А це за 25 км від кордону із Росією. І в акурат, коли там проходили навчання десантно-повітряних сил РФ. Сергій про побачене повідомив ФБ і висловив припущення, що до будівництва смуги причетний ректор Зооветакадемії Головко, активіст ПР і великий зоологічно-ветеринарний друг Росії. Повідомлення Сергія Грицаєнка мало сотні перепостів. Смугу швиденько розорали. Але ректор, який ще 2004 року вичавив із своєї вотчини усіх патріотично налаштованих викладачів, подав на Грицаєнка до суду, вимагаючи 50000 гривень «за образу його (не до столу сказано) честі і достоїнства». Суд одіозний ректор програв, подав на апеляцію і сьогодні отримав другу поразку. Це, звичайно, невеличка, але дуже приємна перемога українських активістів Харкова. Наступним логічним кроком має бути звільнення із займаних посад усіх совково-червоних і промосковсько-сепарських ректорів, адміністраторів і викладачів, якими кишать, як хробаками в пляшці, харківські виші.

На фото: 1. Сергій Грицаєнко і його адвокат п.Соболь.

Якщо тебе поранено…

21.03. У Харківському крайовому православному братстві ап.Андрія Первозванного провели перше заняття з військової тактичної медицини. Для нашого прифронтового міста це актуально.

21.03. *Поезія на драбині*

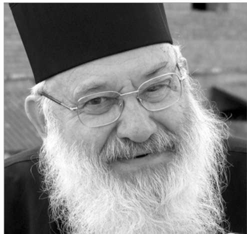
Сьогодні, з нагоди Міжнародного дня поезії, в Харківському літмузеї відбулися традиційні читання на драбині. Родзинкою події стало нагородження переможців конкурсу «Книжка від Zебри-2015». Ними стали: Шкабара Сергій – І місце, Тураєва Ірина – ІІ місце, Жарікова Єлизавета – ІІІ місце. Як і минулого року: троє фіналістів отримали видані друком збірки віршів.

Ольга РІЗНИЧЕНКО
Фото автора

 ПОГЛЯД

ЯКЕ ЗНАЧЕННЯ МАЄ КУЛЬТУРА ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ?

+ ЛЮБОМИР

Слово «культура» останнім часом на устах багатьох людей.

Різні люди порізному підходять до цієї тематики. Більшість тих, хто зацікавлений культурою, розуміючи її важливість у житті народу, нарікають, що державна влада дуже мало уваги присвячує культурі, а головний їхній аргумент – це нікчемний відсоток державного бюджету, виділений на сферу культури.

Це, напевно, правда, бо відповідальні за інститути культури особи досить голосно говорять про брак фінансової підтримки.

Цю тему можна розвивати, але нехай це роблять ті люди, які мають до цілої проблематики безпосередній стосунок.

Нас цікавить більше, яке значення має культура для нашого суспільного життя. Усвідомлюючи, що термін «культура» має два можливих значення – загальної та особистої культури, хочемо сьогодні зупинитися на тій першій.

Про особисту культуру треба говорити окремо, що з Божою допомогою надіємося зробити іншим разом, бо і це питання дуже важливе в житті народу.

Сьогодні, отже, поговоримо про загальну культуру. Її можна окреслити як суму мистецьких надбань. Хоча далі постараємося пояснити, що йдеться не лише про речі як носії краси, а що в тій сумі надбань важливу роль посідає також людина.

До творів культури належать: література, музика, образотворче мистецтво, скульптура, архітектура, театр, кінематографія та інші речі, які, як спільну рису, мають те, що є носіями краси.

Ці твори культури можуть бути створені і професійними, і народними митцями. Деякі з них призначені для того, щоб їх оглядали, інші ж належать до так званого прикладного мистецтва – це речі, які вживаються в щоденному житті.

Народи пишаються своїми культурними надбаннями, бережуть їх, водночас стараючись робити їх живими елементами суспільного життя. І це правильно, бо за допомогою цих культурних надбань народи духовно розвиваються, ушляхетнюються, підносять рівень свого світосприймання.

У житті людини дуже важливими є почуття правди і добра. Культура доповнює ці два елементи ще поняттям краси.

Було б корисно замислитися над сучасним станом культури в українському суспільстві, старатися пізнати її надбання та з'ясувати, як те духовне багатство ми можемо й повинні використати на благо нашого народу.

Будучи народом дуже багатим на культурні надбання, чи можемо собі дозволити ними легковажити?

Тут ідеться не тільки про їхнє збереження, а про використання їх для плекання відчуття правди, добра та краси в житті громадян.

У минулому столітті теренами України прокотилися дві страшні війни, різні нищівні окупації, був Голодомор та довгий період заперечення людської гідності.

Це все залишило глибокі рани на психіці нашого народу. На щастя, не вдалося знищити всіх культурних надбань.

Живе запитання: наскільки ми готові лікувати наші душі, черпаючи зі скарбниці те, що збереглося?

Було б великим промахом недооцінити важливість культури. Це вже було сказано вище, але, на нашу думку, на цьому треба часто наголошувати, бо годі бути справді зрілим народом, не віддаючи належне культурі.

Цю правду можна легко довести, якщо звернути увагу на роль культури в збереженні нашої національної ідентичності.

Дев'ятнадцяте та минуле століття завжди будемо розціновати з подивом, бо, незважаючи на те, що нам довелося пережити, ми не перестали бути собою головно завдяки культурі.

Сьогодні, на порозі великих змін у житті нашого народу, не можемо собі навіть уявити здійснення оправданих мрій існування вповні самобутнього суспільства без продовження процесу розвитку культури.

Саме збереження минулого та розвиток у майбутньому допоможуть нам свідомо стати одним народом.

Без такої свідомості ми можемо дуже легко стати жертвою всіх, хто прагне бачити нас поділеними, посвареними, а тому слабкими.

На підставі особистого досвіду хотів би я проілюструвати об'єднавчу енергію культури.

У 70-80-х роках минулого століття мав я нагоду відвідувати українські поселення в різних країнах на різних континентах.

Те, що особливо впало мені в око, була роль в житті наших громад Тараса Григоровича Шевченка. Великі поселення зазвичай мали у своїй країні відповідний пам'ятник Кобзаря, який дуже шанували.

Для прикладу – на відкритті пам'ятника Шевченку у Вашингтоні зібралося близько 100 000 українців. На відкриття такого пам'ятника в місцевості Енкарнаціон в Парагваї прибула майже вся українська громада, незалежно від віку, віровизнання, освіти.

Не в кожній країні була можливість поставити пам'ятник нашому геніальному поетові, але неухильно в кожній громаді, яку я відвідував в лютому чи березні, готували шевченківський концерт.

Постать Тараса Шевченка об'єднувала всіх тих вихідців з України, з яких дехто жив поза межами Батьківщини чи то кілька років, чи понад півстоліття.

Майже в кожному випадку вони декламували вірші, співали пісні на слова Шевченка, але, що найважливіше – були дуже раді своїй присутності на такому громадському святкуванні.

Скажу ще кілька слів про те, про що обмовився на початку.

Не смімо забути, що носіями культури також є люди, талановиті, творчі, добрі люди. Вони можуть народитися в палатах або під сільською стріхою – походження не є визначальним елементом.

Носієм загальної культури може бути будь-яка особа за умови, що вона щиро бажає розвинути Богом дані таланти. Саме такі люди стають носіями культури та заслуговують на пошану і пам'ять.

Будуємо нову Україну.

Попри всі інші державотворчі елементи, не занехаймо культури, бо цей дар, більше від будь-якого іншого, зробить Україну улюбленим домом для нашого народу та могутнім, миротворчим, гідним міжнародної уваги та пошани членом людства.

 ТОЧКА ЗОРУ

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА АГРЕСОРА І ДІЇ У ВІДПОВІДЬ

Нині саме чиновники доби Януковича поклали на себе тягар реформування військової преси

У громадському просторі України не припиняється стогін з приводу інформаційної війни, яку Українська держава програє, причому не тільки на теренах супротивника, а й на власних. Це очевидний і сумний факт. Здавалося б, розуміння цього факту має бути поштовхом не лише до посилення голови попелом і розмазування сліз по щоках, але й до якихось конкретних кроків для виправлення ситуації.

Однак поки що видимим результатом є тільки створення міністерства інформаційної політики на чолі з наближеним до Президента Петра Порошенка Юрієм Стецем, унаслідок чого дотепники назвали цю структуру «мінстець».

На цей час міністерство встигло заявити про свої наміри, зокрема, створити два нові телеканали, один з яких – військовий. Скільки ця творчість триватиме і коли з'явиться перший реальний продукт – невідомо.

Міністерство інформаційної політики нібито є і нібито його немає. Воно поза всяким сумнівом в умовах війни потрібне, але як діюче, а не паперове. На сьогодні воно навіть не спромоглося поставити ретрансляторі на лінії розмежування з російськими військами на Донбасі, щоб вести мовлення на окуповані території цього регіону. Чимало аналітиків звертають увагу на вкрай незадовільне постачання українських військ на фронті, де багато тримається на плечах волонтерів, а не держави. До цього списку незадовільного належить також інформаційне забезпечення. Часто-густо солдати і офіцери не мають у шанцях і на блокпостах ані телевізорів, ані радіоприймачів, ані газет, тому дізнаються про те, що робиться в Україні та світі від тих-таки волонтерів.

Не набагато краща ситуація у визволених українськими бійцями районах Донецької і Луганської областей, де незрідка бракує навіть агітаційних чи інформаційних летючок для протидії консолідованій пропаганді супротивника. Приміром, як сказав глава Луганської обласної державної адміністрації Геннадій Москаль, він не має для розмови з населенням області не лише телеканалу, радіостанції, газети, а навіть стінівки. І де той «мінстець»?

А як у військових?

Для Збройних сил України питання про інформаційну війну аж ніяк не є академічним, адже вони щодня бачать на Сході ставлення до українських солдатів і офіцерів з боку місцевого населення. А це ставлення значною мірою залежить від того, що ці місцеві люди дивляться на телеекранах, слухають по радіо і читають в газетах.

Міністерство оборони у цій сфері має начебто непогані позиції, це кілька газет, телерадіокомпанія, журнали тощо. Здавалося б, активізуйте їхню роботу, допоможіть із фінансами, технікою, логістикою, з накладами, посприяйте поширенню видань у прифронтовій смузі та в сусідніх областях. Зрештою, чому б не забезпечити кожен армійський підрозділ на фронті, кожну частину Національної гвардії, МВС стосами цих газет МО для власного прочитання і для передачі місцевому цивільному населенню? Бо немає ж нічого…

Замість цього, чиновники МО намагаються грати в ті ігри, в які вони грали 23 роки незалежності України, коли українське військо (звісно, в ім'я найкращої мети) піддавали «оптимізації», скороченню, вдосконаленню, постійно зменшуючи його чисельність, озброєння і бойові можливості. Доскорочувалися на 2014 рік до того, що вже Путін заходився «скорочувати» Україну, і таки ж на кілька відсотків скоротив.

Дуже показовою в цьому сенсі є доля газети Міністерства оборони «Флот України», що до російської агресії видавалася в Севастополі, пройшла разом із Військово-Морськими силами понад 20 років дуже непростого становлення, пережила інтервенцію північно-східного сусіда, коли до редакції приходили російські агітатори і обіцяли великі зарплати, пільги, кар'єру за зраду, за перехід на бік Росії. Жоден військовий журналіст не зрадив, усі вийшли на материкову Україну і продовжили інформаційну боротьбу проти агресора. Однак одержали удар у спину від «своїх». Журналістів почали скорочувати, переводити на нижчі посади, на гірші умови (що зовсім не диктувалося обставинами), фактично викидати на вулицю.

Ось така дяка київських військових бюрократів за відданість Україні. Серед тих, хто воює проти «Флоту України», є ті, хто за часів Януковича одержував ордени від Путіна. Сьогодні вони про це не згадують, але своєї специфічної діяльності не припинили.

Інформаційне псевдореформування

Нині саме ці чиновники доби Януковича (а дехто зберігся ще з часів Кучми) поклали на себе тягар реформування військової преси. Про те, як це робиться в «натурі», у статті «Реформа військових ЗМІ чи працевлаштування міліцейських подружок прес-секретаря МО?» написав соратник народного депутата Дмитра Тимчука в організації «Інформаційний спротив» Юрій Карін. Виявляється, що тепер удосконалювати військові ЗМІ будуть колишні підлеглі (за часів Майдану – 2014 року!) в лавах Міністерства внутрішніх справ генерала Захарченка (який на даний момент разом із Януковичем, Пшонкою та іншими перебуває в Російській Федерації) і командувача Внутрішніх військ генерала Шуляка, який тепер у Криму готує бойовиків для угрупувань "ДНР" і «ЛНР».

Як стверджує Юрій Карін, нинішній прес-секретар міністра оборони, Вікторія Кушнір під час трагічних подій на Майдані була прес-секретарем того самого Шуляка. Цікаво, чи це правда? І ніякої люстрації… Де ж там пан Єгор Соболєв з його активістами з Верховної Ради? Нове керівництво МВС не потребувало послуг кадрів Захарченка-Шуляка, і вони могутньої хмарою посунули у військо, внаслідок чого з інформаційних структур військового відомства довелося піти справжнім фахівцям, ветеранам АТО і кримських подій, які були під час бойових дій контужені, які мають бойові ордени.

Карін і Тимчук стверджують, що особисто від керівної пані Кушнір чули такі уявлення про військову журналістику: «А навіщо нам ці військові журналісти? Наберемо бомжів, дамо їм камери, а відзняте відео скинемо на «5-й канал». Ми так робили в МВС». Люди, що жодної уяви не мають про військову справу і про її компетентне висвітлення в пресі, вирішують долю телеканалів, радіостанцій і газет Збройних сил України.

Чи має шанс із таким підходом українська військова преса виграти інформаційну війну проти агресивного, досвідченого, фахового і безсоромного супротивника? Провінційно-дилетантські кадри, що пішли в пошуках посади з міліцейського відомства, стануть легкою здобиччю російської військово-пропагандистської індустрії. Пані, що сидять в органах керівництва пресою МО, можуть бути приємними в усіх відношеннях, але це не професія.

Що вони можуть робити і який інформаційний продукт у їхньому виконанні ми побачимо, почуємо і прочитаємо? А поки що, те що відбувається, дуже схоже на інформаційне роззброєння Збройних сил України. Не створивши нічого евристичного, псевдореформатори можуть остаточно донищити те позитивне, що формувалося роками і пройшло випробування часом і форс-мажорами новітньої української історії.

Ігор ЛОСЄВ,
кандидат філософських наук,
доцент кафедри культурології НаУКМА

ГЕНІЙ СЛОВА

ЇЇ НЕПОВТОРНІСТЬ

Дев'ятнадцятого березня виповнилося 85 років Ліні Костенко.

Якби світ пізнав силу її таланту і збагнув її неповторність, то він, світ, нам би позаздрив, бо ж Всевишній подарував Україні Генія. А як відомо,

«Генії народжуються раз в століття,
Умерти ж можуть кожний день.
Кулі примхливі, як дівчата,
Вибирають найкращих».

Не кожній нації так щастить, як українській. Колись вона таки усвідомить силу благодатної любові Всевишнього, який їй дарує Генія слова… І подякує Господові, і навчиться шанувати себе, свою Славу і свої духовні Скарби.

Поетичні твори Ліни Костенко перекладені багатьма мовами світу. І все-таки, той, хто захоче збагнути їхню неповторність, має вивчити українську. Крихітні відтінки і нюанси, авторські неологізми, звуки, що бринять чи то сріблом, чи сльозою, повноцінно живуть лише втілені рідною мовою – така особлива притаманність її поетичного дару.

І день, і ніч, і мить, і вічність,
І тиша, і дев'ятий вал…
Твоїх очей магічна ніжність
І губ розплавлений метал

Ти маєш ту найвищу владу,
Котра не кожному дана, –
Збудити в жінці жінку, Ладу,
Щоб стала скрипкою вона.

Це за такими, певно, здавна,
Відколи зорі у Ковші,
Все плаче й плаче Ярославна –
В Путивлі, музиці, в душі…

Люблю слухати поетичні твори Ліни Костенко у виконанні бардів, акторів. Але найбільшу радість отримую, коли читаю її поезію сама. Тоді вона мене особливо зачіпає силою високого слова і безмежної любові – до України. Як от у «Марусі Чурай».

Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, –
Оці степи, це небо, ці ліси.
Усе так гарно, чисто, незрадливо
Усе як є, – дорога, явори
Усе моє, все зветься Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
Що хоч спинись і з Богом говори.

А далі – біль і смуток. Це вже з новітньої історії. Коли «сіренький чоловічок» надумав загарбати світ. А почав з України.

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І клекіт хижої орди,
Маленький сірий чоловічок
Накоїв чорної біди.
Це звір огидної породи,
Лох-Несс холодної Неви.
Куди ж ви дивитесь, народи?!
Сьогодні ми, а завтра – ви.

І далі – Ліна Костенко.

«В умовах сучасного світу Україні немає ціни…»

«Мужчини імперських націй мислять категорією сили.
Мужчини поневолених, але гордих націй мислять категоріями свободи.»

«І щось в мені таке болить,
Що це і є, напевно, Україна…»

Благословенний будь той день, коли Вона з'явилася на світ…

Марія БАЗЕЛЮК

ДЕНЬ МАЗЕПИ

«А ЗА ВІРУ – ХОЧ УМРІТЕ, І ВОЛЬНОСТЕЙ БОРОНІТЕ»

«А за віру – хоч умріте, і вольностей бороніте» – ця фраза належить Гетьману України Івану Мазепі, що тримав булаву протягом 22-х років незмінно.

До 376-ої річниці від дня народження великого політика, дипломата, полководця Івана Мазепи, 20 березня у столиці, на площі Слави, що біля Дніпровського узвозу, відбувся захід із вшанування пам'яті цієї видатної історичної постаті.

Активісти Конгресу Українських Націоналістів встановили погруддя Івана Мазепи на місці, де заплановано згодом відкрити пам'ятник славетному Гетьману, який першим в історії України зіткнувся з тягарем визволення від московської окупації. На заході також були присутні представники національно-демократичних організацій, серед яких Народний Рух України, ВУТ Просвіта ім.Тараса Шевченка, Спілка офіцерів України, ОУН та УНСО.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь у своїй промові зазначив: «Сьогодні ми пожинаємо наслідки анафем "руского міра", бо досить начулися про власну історію з чужих, ворожих і хижих уст. Тому ми вшановуємо пам'ять великого українського будівничого, політика, дипломата, мецената, поета і полководця Івана Мазепу. Мало того, вважаємо своїм обов'язком встановити пам'ятник саме на цьому символічному місці, де в часи Гетьмана неподалік стояв Свято-Миколаївський військовий собор, що будувався протягом 1690-1696-х років за сприяння Івана Мазепи». Також Степан Брацюнь оголосив про початок збору коштів благодійним фондом «Соборність» на виготовлення та встановлення пам'ятника Гетьману.

На заході були також присутні народний депутат Верховної Ради України Сергій Рудик, командир УНСО Ігор Мазур (Тополя), відповідальний секретар ВУТ Просвіта ім.Т.Шевченка Микола Нестерчук, Голова київського осередку Народного Руху Віктор Горбач та інші політичні та громадські діячі, які наголошували на величі постаті Івана Мазепи.

Марія ВІКСНІНА

Окрім виступів громадсько-політичних діячів, звучали і українські народні пісні у виконанні юної Марії Вікcніної, доньки майстра з виготовлення музичних інструментів Вадима Вікcніна. Співаючи, дівчина акомпанувала собі на торбані – точній копії інструмента, на якому вправно грав і сам Іван Мазепа.

Прес-служба КУН

АКЦЕНТИ

ПОСАДА КОЛОМОЙСЬКОГО

Питання етики спілкування губернатора Дніпропетровської області зі співгромадянами – незалежно від того, чи є ці співгромадяни моїми колегами чи ні – я хотів би залишити за межами цього коментаря просто тому, що з цим і так все ясно. Державні службовці повинні навчитися поводитися навіть тоді, коли на них не спрямовані об'єктиви телекамер. А українські громадяни – їх не розчулює хамство чиновника навіть тоді, коли воно спрямоване на когось, хто їм не подобається. З цим і так все ясно.

Неясно з відставкою Коломойського. В останні дні розмови про цю відставку звучать дедалі голосніше – Коломойський не так себе веде, грубіянить, барикадується. Його заступників глава СБУ оголошує причетними до контрабанди. Близькі до нього депутати парламенту покидають пропрезидентську фракцію. Хіба така людина може бути губернатором Дніпропетровської області?

Але, дозвольте, – а хіба Коломойський став губернатором Дніпропетровської області саме тому, що він не так поводився? Що дозволив собі кинути виклик Путіну? Що хамив своїм опонентам – просто тоді вони були і нашими? Що барикадувався в Дніпропетровську, створював добровольчі батальйони для оборони регіону? Хіба було з самого першого дня неясно, що Коломойський не змінився і не зміниться? Що у нього свої інтереси? Але кого це тоді цікавило? Сама ідея призначення «олігархів» на посади губернаторів проблемних областей здавалася єдиним виходом з точки зору збереження територіальної цілісності країни. Саме тому, що вони – «олігархи», а не зразкові державні службовці.

І, до речі, практично ніхто – крім Коломойського і Тарути – не погодився. Ахметов віддав перевагу лавірувати між своїми інтересами в Києві, Донецьку та Москві. Пінчук і Фірташ проводять конференції з модернізації. Зате ніхто з цих обережних людей не викликає роздратування у Путіна. І нікого – ось що найцікавіше – не можна зняти з посади. А Коломойського – можна.

Але чи має значення те, що олігарх – губернатор Дніпропетровської області або те, що він – Коломойський? Припустимо, що на Дніпропетровщині з'явиться новий губернатор, звичайний чиновник, з яким куди простіше працювати президенту та уряду. Чи буде його вплив на рівні з впливом Коломойського? Чи сприйме його населення області в якості людини, здатної забезпечити стабільність? А добровольчі батальйони? А Вілкул, клан якого продовжує контролювати Кривий Ріг і поводиться обережно не в останню чергу тому, що він не може зрівнятися за рівнем ресурсу з обласним губернатором? Таких запитань можна поставити ще десятки – і ні на жоден з них відповіді у прихильників відставки Коломойського немає.

У чому вони впевнені – так це в тому, що Коломойський буде все одно забезпечувати стабільність на Дніпропетровщині, тому що від цього залежить доля його активів. Попросту кажучи, вони хочуть використати інтерес Коломойського, позбувшись самого Коломойського. І це – ризикована гра.

Віталій ПОРТНІКОВ

Блог

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

«ЛИСТ ІЗ ФРОНТУ»: ПЕРШИЙ РЕЗУЛЬТАТ

24 березня експерти разом із представниками влади обговорять створення центрального органу

Під час круглого столу

Комунікація влади з експертним середовищем серйозно кульгає. Нарікання людей з досвідом і фаховими знаннями в секторі безпеки свідчать, що представники з високих кабінетів або вважають, що вони все знають, а тому експертна допомога їм не потрібна, або елементарно побоюються розумніших і досвідченіших за них. В часи війни, звичайно, ситуація неприпустимо. Але з'явився шанс її змінити.

Лист з фронту полковника Віктора Покуси до керівництва держави, який газета «День» оприлюднила 11 березня 2015 р., став приводом для безпрецедентного заходу. Після ознайомлення з резонансним листом, де полковник відкрито і гостро розповідає не тільки про проблеми в армії, а і про шляхи їх вирішення, Рада реформ національної безпеки і Центр досліджень армії, конверсії, та роззброєння провела 19 березня в «Укрінформі» круглий стіл на тему «Невідкладні заходи щодо підвищення обороноздатності України в умовах агресії з боку Росії». Тут треба відзначити важливу організаційну роль Валентина Бадрака, який був вражений листом полковника і мобільно відреагував на нього, зібравши таке поважне і професійне представництво експертів і влади: Володимир Горбулін, Євген Марчук, Ігор Кабаненко, Андрій Артюшенко, Олександр Стеценко та інші

Експерти разом з владою вирішили 24 березня обговорити можливість створення центрального виконавчого органу, який би опікувався переозброєнням українських збройних формувань, налагодив справжню роботу оборонної промисловості та міжнароду співпрацю в цій сфері. Отже про теоретичні та практичні результати «листа з фронту» – від експертів круглого столу.

«НАМ ПОТРІБНА ТЕРМІНОВА РЕОРГАНІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ОБОРОНИ КРАЇНИ»

Юрій БУТУСОВ, військовий експерт, головний редактор «Цензор.нет»:

– Зважаючи на останні події на фронті, досвід боїв у січні-лютому цього року, очевидно, що нам потрібна термінова реорганізація системи оборони країни. Це було дуже яскраво видно, враховуючи досвід боїв за Донецький аеропорт і в районі Дебальцевого. Українські війська продемонстрували збільшений рівень боєздатності рядових бійців, молодших командирів, але коли противник взявся до маневрених бойових дій, нам, на жаль, не вистачило певної гнучкості рішень на всіх рівнях. Тому ми не змогли ні деблокувати аеропорт, ні деблокувати наше угруповання в районі Логвинового та Калинівки.

Реорганізація необхідна, адже ті ресурси, які маємо у своєму розпорядженні, особливо ресурси важкого озброєння, досить обмежені. І ми не можемо вести війну марнотратно. Мало того, противник має великі сили й кошти. Тому для нас украй важливі гнучкість, грамотне оперативне планування й організація структури, яка могла б найефективніше використовувати наші кошти й ресурси.

Абсолютно очевидно, що нам потрібен перехід до професійної армії. Сучасне важке озброєння можуть застосовувати лише професійно підготовлені, організовані люди, для яких армія – це професія. Протягом року наші Збройні Сили пройшли величезний бойовий шлях – цілий університет, рік бойового досвіду сучасної війни. Тому нам є з кого проводити селекцію й формувати професійні військові частини. Завдання держави – створити умови, коли військовим було б престижно й можливо обрати професійну кар'єру у ЗСУ. Наші західні партнери кажуть про постачання допомоги, є окремі партії допомоги в дуже великих обсягах. Але наразі вони не можуть вирішити завдання переозброєння нашої армії. Для нас це створення боєздатного з'єднання, щоб ми могли перейти від звідних загонів до формування повноцінних боєздатних підрозділів, де весь особовий склад мотивований, грамотно управляється й виконує бойове завдання. Якби ми перейшли до створення боєздатних з'єднань, тоді була б сформована й система військового управління.

Зараз, якщо подивитися на карті, то можна подумати, що у нас є сили величезного масштабу. Але якщо подивитися, скільки у них справних одиниць бойової техніки, скільки бійців, готових виконувати бойове завдання, то «прапорців» на карті стає набагато менше. Бої в Дебальцевому показали, що ми можемо протистояти регулярним російським підрозділам, але слід розуміти, що у весінньо-літньо-осінній кампанії вони вестимуть маневрені бойові дії підрозділами на рівні не менш ніж ротно-тактичної, батальйонно-тактичної групи, що взаємодіє із самохідною, реактивною артилерією, бронетанковими підрозділами.

Радянська модель армії – заточена під тотальну війну, що передбачає 100%-ву мобілізацію всіх сил суспільства. Тому для неї функція контролю була пріоритетніша, ніж функція якісного управління. Сьогодні змінилися умови, і в світі не буде тотальної війни. Ми не можемо піти від концепції якісної переваги. Тому ми повинні формувати військову частину не від штату, а від офіцерського складу – офіцерського й сержантського корпусу. Мотивовані люди з тією зброєю, яку ми їм даємо, можуть досягти набагато більшого, якщо ми створимо з них дієздатний бойовий організм.

Те, що зараз не вирішене в армії – підрозділи забезпечення, інженерні підрозділи, щоб бригади могли зберігати боєздатність протягом 2–4 місяців. Кожне з'єднання потребує посилення розвідувальними, аналітичними підрозділами.

Необхідна державна структура, яка відповідатиме за координацію, вона зобов'язана видати Держоборонзамовлення (ДОЗ). А МОУ і Генштаб повинні видати заявку на ДОЗ. Фінансування Держоборонзамовлення 2014 року почалося в листопаді. Зараз ми повинні рухатися швидше.

«ПОТРІБЕН ОРГАН, ЯКИЙ МІГ БИ РОЗПОДІЛИТИ І СИНТЕЗУВАТИ ВСІ МОЖЛИВОСТІ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ РОБІТ НА ФРОНТІ»

Володимир ГОРБУЛІН, директор Національного інституту стратегічних досліджень:

– Коли в країні повністю зруйнована система державного управління сектора безпеки та оборони – це головна причина наших труднощів і бід. У країні не виявилося органу ні у виконавчій, ні у законодавчій владі, який міг би об'єднати зусилля країни у різних напрямках. Це мобілізаційна підготовка, робота військкоматів, виготовлення необхідних систем озброєнь, прогнозування подальшого розвитку воєнних дій на сході, що треба для вирішення поставлених завдань. У Кабміні немає жодної людини, яка безпосередньо відповідала б за питання оборонно-промислового комплексу. У прем'єра вистачає своїх завдань, особливо в економічному, соціальному й дипломатичному плані. Президент цілком успішно працює на міжнародному просторі. Але немає зосередження функцій, які могли б розподілити, а потім синтезувати всі можливості, що стосуються всіх робіт на фронті, розподілити ресурси. Такий орган має бути Військово-промисловою комісією і перебувати в апараті РНБО.

Я на факультативних засадах брав участь у формуванні всіх трьох доповнень до ДОЗ. Дані, що виписувалися Генштабом у структурі ДОЗ, могли б здивувати будь-яку людину, що не має жодного стосунку до військово-технічної політики. Цього року становище виправилося, й ДОЗ прийняли в лютому. Але гроші не реалізуються, адже наш ВПК не може виконувати ті технічні вимоги, які йому пропонує Генштаб. Відсутність взаєморозуміння можливостей – наслідок військово-технічної політики. Тому гроші, видані як ніколи у великих обсягах, як і раніше не використовуються.

«МИ ВЖЕ ПІДПИСАЛИ КОНТРАКТИ НА 2 МЛРД ГРН...»

Андрій АРТЮШЕНКО, заступник директора Департаменту розробок і закупівель ОВТ Міністерства оборони України:

– Золотий фонд армії – перш за все командири взводів, рот і батальйонів. Людський чинник – це в першу чергу ефективність і навченість штату діяти при штатному озброєнні. Без кардинального переозброєння ні про які реформи мову вести не можна. Навіть американці переходять до стратегії теорії безконтактних воєн, в основі яких лежить використання того озброєння, що діє на відстані. А в країні, яка володіє технологіями «Південмашу», його робітники страйкують.

Те, що називається «реформуванням», перетворилося на безперервний процес. Ми зруйнували систему ешелонування запасів боєприпасів, ремонту. Але найстрашніше те, що зараз усі почали займатися оборонним замовленням, усі стали експертами у сфері озброєнь, не розуміючи, як діє державна машина, яка працює на переозброєння армії.

ДОЗ приймається пізно тому, що довго формується бюджет. За законом України ми зобов'язані прийняти його протягом місяця після прийняття бюджету.

Нам доводиться розраховувати на наш ОПК, а ми не використовуємо його навіть на 70%. Якщо ми модернізуємо літаки й вертольоти, у нас не вистачає виробничих можливостей, тому що немає державної програми реформування ОПК. Державні програми, які розробляє МОУ, не виконуються. Ми завалили «Корвет», комплекс «Сапсан», наявність якого могла б впливати на сьогоднішню ситуацію.

Є кадрова проблема, адже в Україні тисячі безквартирних полковників і генералів з жебрацькою зарплатою. Контрактники, яким обіцяли зарплату, живуть у казармах, як солдати, – це мотивація до військової служби? Пригадаймо, політичні лідери кричали, що в армії треба служити один рік – ми одразу тоді назвали це її розвалом, адже за цей термін не навчиш навідника й оператора застосовувати протитанкові ракети, стріляти з танка тощо. Сьогодні проблеми в артилеристах, механіках, навідниках, адже вони півроку мають вчитися, півроку відточувати навики й лише на другий рік будуть готові.

Ми вже підписали контракти на 2 млрд грн, і кожного тижня ми докладаємо міністрові оборони, скільки контрактів підписано, хто гальмує процес і в чому причини.

Сьогодні, я думаю, треба більше працювати, адже патріотизм своє відіграв. Тому слід мовчки, зціпивши зуби, виконувати свою роботу. Безумовно, потрібна людина, яка виконуватиме свою роботу. У нашого ворога є Рогозін – подивіться, як він управляє ОПК, як він докладає Путіну і які приймаються рішення. Щоб воювати з ворогом, треба знати його тактику бойових дій і, вибачте, щось брати на озброєння. Сьогодні МОУ і Комісія при РНБО – лише ті два органи, які хоч якось на щось впливають. «Укроборонпром» займається імпортом і капремонтом. Але хто допомагає управляти процесом створення озброєння на «Південмаші», в якого фантастичні перспективи?

Модернізація всіх бойових літаків практично зайшла в безвихідь, тому що алгоритм бойового управління міститься в Москві, адже вони вироблялися в СРСР. А купувати нові дуже дорого. Ми почали працювати над тактичним ракетним озброєнням – теж виникає безліч банальних проблем, тому що раніше не давали грошей. Сьогодні, коли Росія перейшла на нові метальні речовини, ми дивуємося, чому вони підривають наші нові танки. Начальник ГШ сказав, що 75% танків ми втрачаємо через влучення мін у верхню півсферу, дах або корму танка, хоча ми традиційно підсилювали лобову броню, бічну броню й розробляємо одні з найкращих ПТРК. А досвід показав, що ми не на тому шляху. Купувати американські Javelin дорого, тому зараз поставлено завдання, і є конструкторські бюро, які на це реагують і виконують.

«МИ ЗАКОНОДАВЧО ЗАКРІПИЛИ, ЩО ВСТУПАТИМЕМО В НАТО. ІНШОГО ШЛЯХУ У НАС НЕМАЄ»

Вадим ТЮТЮННИК, військовий експерт, співробітник апарату РНБО України (1992–2011), фахівець НІСД:

– Не треба забувати, що ми законодавчо закріпили, що вступатимемо в НАТО. І іншого шляху у нас немає. Питання сумісності у нас найгостріше – щодо зв'язку, управління, логістики, тилу. Те саме стосується питань держтаємниці. Я хотів би, щоб у Кабміні був хороший і сильний секретаріат. Можна створити сильний секретаріат в уряді, але міністерства залишаться нікчемними. Чи може взяти на себе секретаріат КМУ функції міністерств і вирішувати всі ці питання? Основа – міністерство, а в уряді мають бути політичні фігури. Наші політичні сили в будь-який спосіб уникають відповідальності в таких критичних сферах. Політичну систему треба змінювати, адже в країні, де немає політично відповідальних осіб, не буде сильних міністерств і відомств.

«ХТО ВІДПОВІДАТИМЕ ЗА ТЕ, ЩО ДЕСЯТКИ ОДИНИЦЬ ТЕХНІКИ ПОКИНУТО НА ПОЛІ БОЮ?»

Олександр СТЕЦЕНКО, заступник генерального директора ДК «Укроборонпром»:

– Не все у нас в державі так погано, як ми думаємо. Війна змусила всіх нас озирнутися і проаналізувати – що зроблено і що треба зробити. На сьогодні головне питання – створити Комісію, яку б очолив прем'єр-міністр, а його заступником став перший віце-прем'єр-міністр, де б розглядалися всі питання, необхідні для забезпечення ЗСУ у виконання всіх поставлених задач.

Наша техніка стоїть по 30–40 років, і якщо показати знімки, якою вона приходить до нас на капремонт – це жахливо.

В МОУ говорять про «регламентний ремонт», але ж у них зняті навіть двигуни, причіли... Тому нам потрібно перебудовувати оборонку.

Я можу дати відповідь, скільки танків, боєприпасів... ми відправили минулого року, скільки відправляємо сьогодні. Але виникає питання: яка ефективність їх застосування? Скільки залишилось покинутої техніки в зоні АТО? Нам говорять: «Будуйте швидше», але на це йдуть великі гроші – з чим ми будемо жити завтра? Хто відповість за те, що техніка десятками одиниць покинута на полі бою? Чи виконала вона своє бойове завдання? На це важко відповісти, адже немає відповідного аналізу. Сьогодні в МОУ немає людей, які б координували питання ОПК, а нам потрібна особа, яка володіє розумінням всієї цієї системи. Потрібно поставити задачу, щоб ГШ дав зворотну інформацію застосування зброї. Адже ми маємо ПТРК «Стугна», а де ефективність їх використання? Ми не знаємо результати роботи цієї техніки, її втрати з моменту випуску.

«Укроборонпром» сьогодні робить все можливе, щоб відновити, модернізувати та випустити нову техніку. У нас існує абсолютний дисбаланс підприємств з державною формою власності, підприємств різних форм призначення по органах виконавчої влади та підприємств, які є приватними. У нас сьогодні немає узагальнюючої картини, де є які розробки, адже до цього всі підприємства займались тим, щоб знайти людям роботу, забезпечити робочі місця. Тому за кордон продавали технічні розробки, техніку та документацію. Тепер все це треба скоординувати. Все буде добре – ми переможемо!

«У ПЕРСПЕКТИВІ МОУ ТА ГЕНШТАБ МАЛИ Б ІНТЕГРУВАТИСЯ В ЄДИНУ СТРУКТУРУ»

Леонід ПОЛЯКОВ, перший заступник міністра оборони України (2005–2008); заступник міністра оборони України (2014):

– У всьому світі немає іншого варіанту, аніж у правовій демократичній державі нести перед народом політичну відповідальність за обороноздатність. У нас же немає системної політичної відповідальності за це питання. В результаті, ми маємо феномен, коли за один рік змінилося 5 міністрів оборони, бо жодна політична сила не хоче брати на себе відповідальність за будь-якого міністра оборони. А керувати хочуть всі. Чому ми досі не маємо профільного віце-прем'єра та структури, яка формує цю політику? Тому що є певні особи, які в ручному режимі хочуть управляти цими процесами.

Без дієздатного Секретаріату ефективність роботи Кабінету міністрів буде доволі низькою. Одне міністерство може подавати геніальні або безглузді пропозиції, а фільтром між цією установою та Кабміном є Секретаріат. На хвилі популізму, корпоративних чи корупційних підходів у нас фактично зруйнований Секретаріат КМУ. І особливо в тих структурах, які курують питання мобілізації, обороноздатності, в тому числі оборонної промисловості.

У нас МОУ та Генштаб залишаються доволі еклектичними структурами – там немає системності бачення реформування та будівництва ЗСУ, немає широкого бажання будувати нові Збройні сили. Там є бажання якимсь чином впливати на процес.

Зараз Верховна Рада збільшила чисельність генералів із порушенням закону про оборонне планування, оскільки програму будівництва Збройних сил не створено. Я підтримую це рішення, але лише після того як це збільшення буде обгрунтовано.

Між спецназівцем та десантником різниця колосальна. Спецназівець за боєздатністю може замінити десантну роту – у нас цього немає і близько. Ми не маємо ядерної зброї, тому ми повинні в разі потреби мати можливість засилати в тил противника людей, які можуть захоплювати стратегічно важливі об'єкти. Ракети з'являться невідомо коли, а люди є вже зараз – їх треба підготувати. За допомогою наших партнерів це можливо зробити доволі швидко. Але бар'єром є недалекоглядність закостенілість керівництва МОУ та ГШ.

Щодо Об'єднаного оперативного командування. Ми рік воюємо без центрального органу бойового управління, бо Генштаб не є таким. В перспективі МОУ та Генштаб мали б інтегруватися в єдину структуру, щоб ми забули про ці псевдопрозподіли, через які існує дублювання функцій, руйнування бюджету, стосунків і інше.

«ТРЕБА НЕГАЙНО ЗВЕРТАТИ УВАГУ НА МОРЕ»

Ігор КАБАНЕНКО, адмірал запасу, заступник міністра оборони України 2014 року, військовий експерт:

– Рішення про відновлення Об'єднаного оперативного командування було прийнято минулого року, але питання в тому, чому воно не реалізується.

Ми всі дивимось на схід, на сушу. А якщо подивитись на Чорне море, то вже влітку цього року протилежна сторона матиме там посилене ударне наступальне угруповання. Це підводні човни проекту 636.3, нові фрегати, ракетні кораблі з ракетами «Москіт». Невелике угруповання з 6 одиниць – це 76 ракет середньої дальності комплексу ППО зразка «Іджиса», засоби ППО колективної оборони, 40 крилатих ракет, які мають надзвукову швидкість і їх важко збивати. Підводні човни – також носії ракетної, торпедної зброї, з комплексними системами автоматизованого управління, зав'язаними на космос. Це угрупування створить зону, в якій можуть блокуватися будь-які дії прибережної держави. Розмах фронту – 160–180 миль, в глибину – до 80 миль. Такі потужності якраз охоплюють нашу берегову зону, зону Азову та Кавказу.

Також міністр оборони РФ проводив навчання морської піхоти для висадки на узбережжя інших держав. Тобто, готується наступальний компонент для якихсь активних дій.

Що ж до нас, то стосовно ДОЗу, то програму «Корвет» заморожено, закуповуються іноземні зразки техніки. Наприклад, закуповується за 14 млн грн один зразок – в умовах, коли у нас існує виробник, який входить до п'ятірки світових лідерів і пропонує комплексну систему, яка закриває сотні об'єктів в рамках визначеної ділянки. З іншого боку, вкладають 1 млрд грн в ремонт корабля, якому 39 років. Ми бачимо продовження історії, коли з Одеси намагалися вивезти штаб флоту, а зараз його намагаються вивезти з того місця, де є всі засоби управління, в іншу частину міста.

Щодо кадрових питань, то скорочено ряд ключових посад, зменшено їх ранг. Наприклад, скорочена посада заступника начальника Генштабу з євроатлантичної інтеграції. Ми зберегли цю посаду за часів Януковича, а зараз її скорочують. Не визначено, хто триматиме зв'язок з флотами НАТО, хто займатиметься навчанням, отриманням військової допомоги і інше. Виходить, ми закриваємо цей проект.

У нас відсутня стратегія національного флоту, відсутня розуміння ситуації. Тому треба негайно звертати увагу на морський напрямок, адже за багатьма індикаторами ситуація там небезпечна. Вона потребує системної стратегії, системного визначення, фінансування. Якщо у нас визначено, що 14 млрд спрямовано на озброєння, то не менше 2 млрд ми маємо вкладати у морські сили. Фактично, це можливість добудувати «Корвет» та закласти новий, побудувати низку катерів, закупити необхідні зразки озброєння, загрузити наш оборонпром та ті підприємства, які можуть займатися цим питанням. Ситуація розвивається таким чином, що загрози, які є на сьогоднішній день, будуть реалізовані. А у нас головний інспектор ВМС – генерал сухопутних військ, який жодного дня не служив у Військово-морських силах.

«УКРАЇНІ ДОВЕДЕТЬСЯ ГОТУВАТИ СИЛИ СПЕЦОПЕРАЦІЙ...»

Євген МАРЧУК, прем'єр-міністр України (1995–1996), міністр оборони України (2003–2004):

– Гадаю, що у керівництва держави є гостра необхідність пояснювати суспільству, що таке воєнно-політична стратегія. Сьогодні суспільство занурилось в конфлікт через війну – похорони, трагедії, звірячі вбивства – це шок для людей. Я думаю, армія зараз за рівнем довіри в суспільстві випередила навіть церкву. Суспільство, яке продукує відношення до служби в армії, до того, що називається духовний стан і мотивованість військовослужбовців, стало грамотнішим та розумнішим ніж 2 роки тому. Але через ЗМІ та пресу воно ставить питання, на яке воно поки не знає точної відповіді.

Парламент прийняв рішення про надання «особливого статусу» окремим районам Донбасу. І Президент, і прем'єр, і наші іноземні партнери однозначно та неодноразово заявляли, що воєнного вирішення цієї проблеми немає. Але чи можна вирішити цю проблему без воєнного компоненту – тільки дипломатичними засобами? Не можна. А як, думаєте, відгукується в душах військових, їх командирів, поранених бійців, які з уст найвищих осіб держави чують, що ця проблема не має воєнного рішення? Тому для найвищого політичного керівництва всіх рівнів є актуальна потреба дуже грамотно пояснювати суспільству, що у нас сьогодні відбувається.

Офіційно у нас АТО, і зрозуміло який цей статус має наслідки, в тому числі міжнародно-правового характеру. Але хто відповість – що відбуватиметься далі в воєнному, політичному та міжнародно-правовому відношенні, окрім замороження конфлікту? Ми маємо бути відкритими хоча б для себе. Ми розуміємо, що наші друзі і партнери з Заходу зацікавлені, щоб законсервувати цей конфлікт. І нам не треба на це ображатись. Хоча для нас це серйозна стратегічна поразка. Вирішити її досить складно.

Зрозуміло, що на це запитання дуже важко дати відповідь, але, якщо залишати цю проблему під питанням, то не варто дивуватись, чому стільки невмотивованих людей. Цифра в 17 тис. дезертирів – це погано, і у професіоналів виникає питання: чи знайшов хтось загальну закономірність для цих 17 тис.? Це не просто цифра – з неї треба зробити висновок і зрозуміти, що в суспільстві відбувається та послаблює людський фактор – військовослужбовців, які заходять в бойові порядки.

Мені доводилося спілкуватися із психологами, які працюють з людьми, які повертаються з фронту. Найважчий і найтяжчий феномен – коли ці військовослужбовці повертаючись з фронт бачать, що країна живе мирним життям. Дискотеки, розваги і інше – це добре з точки зору здоров'я суспільства. Але як це пояснювати бійцям і батькам тих військових, які повернулись з фронту покаліченими?

Наступна проблема – необхідно переглянути та змінити військову освіту, починаючи з ліцею і закінчуючи Академією Генштабу.

Ми всі спостерігали, як Росія рухалась від своїх абстрактних агресивних амбіцій до втілення їх у воєнну агресію. Вона змінила воєнну доктрину – збільшила компоненти агресії аж до застосування ядерної зброї за межами Росії. 3–4 роки тому вона створила сили спецоперацій та законодавчо закріпила – «для дії за межами Росії». Її воєнний бюджет за останні роки збільшився в кілька разів. Франція побудувала один «Містраль» для РФ до початку агресії. І якби він почав нести чергування в Севастополі, то якраз стояв би на рейді біля Одеси і контролював би головні об'єкти всього морського узбережжя. Зовсім нещодавно німецькі спеціалісти готували спеціальні підрозділи Росії – для спецоперацій. Команда Януковича ж займалася демонтажем Збройний Сил. В 2007 році Росія заявила, що вона виходить з Договору про звичайні сили в Європі (11 березня 2015 року вже остаточно завершила цей процес). Через рік Росія напала на Грузію.

Хотів би також звернути увагу на військову журналістику. Я думаю, в державі вже давно настав час, щоб були проведені хоча б факультативи курси або збори для журналістів із викладенням того, що таке журналістика під час війни. Вона не може бути такою як в мирний час. В діяльності будь-якої розвідки великого стратегічного характеру є підрозділ «здобування розвідувальної інформації із відкритих джерел» – це робили Німеччина та СРСР ще перед Другою світовою війною, і це робиться досі. Взагалі, держава мала б допомогти військовій журналістиці, адже це не просто висвітлення, а й документування, особливо на перших порах конфлікту, коли в цьому була і залишається гостра потреба. Зараз же ми побачимо, скільки Україна отримає проблем, коли вона врешті-решт звернеться подати до Гаазького трибуналу. Те, як легковажно керівництво держави говорить щодо направлення фільму «Крым. Возвращение домой» до Гаазького трибуналу – це абсолютне нерозуміння того, як працює цей суд, що таке Римський статут та що має зробити Україна, щоб від неї хоч щось прийняли.

Україні доведеться готувати сили спецоперацій, адже ми дуже запізнилися з цим питанням. У сучасних та майбутніх конфліктах це буде один із найефективніших компонентів захисту та вирішення інших питань. І тут досить серйозно стоїть проблема забезпечення військовослужбовця як біологічної істоти усіма елементами життєдіяльності. Зараз є гострі і нагальні проблеми, які мають виконуватись на рівні найвищого політичного керівництва, на рівні виконавчих структур.

В 1994 році я був віце-прем'єром з питань оборони і безпеки – тоді я спав 3–4 години на добу. Коли я став прем'єр-міністром – я спав 5–6 годин. А в час воєнної ситуації це робота, без якої не можна уявити собі, як ведеться централізоване забезпечення всього того, що воює. Тому роботи вистачить всім – і вищому керівництву, і суспільству, і медіа, не кажучи вже про уряд. Ми будемо допомагати. Якщо будуть прислухововатись – дай Боже. Якщо не будуть – будемо критикувати. Якщо ображатимуться – критикуватимемо ще сильніше.

ПІСЛЯМОВА

«ДЛЯ НАС Є ДИВНИМ, ЩО Й ДОСІ НЕ ПРИЙНЯТО НІ НОВУ ВОЄННУ ДОКТРИНУ, НІ СТРАТЕГІЮ НАЦБЕЗПЕКИ»

Валентин БАДРАК, директор Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння (ЦДАКР):

– Я з піднесеним настроєм сприйняв реакцію експертного середовища, бо майже всі висловилися за створення професійної армії. Головним питанням на сьогодні залишається здатність України впоратись з новим викликом, пов'язаним з демобілізацією.

Демобілізованим, які пройшли рік війни, варто пропонувати стати її ядром – військовою елітою, яка б складала 5–7 тис. вмотивованих професійних військових. Вони повинні отримувати інше грошове забезпечення та мати інший статус. Безумовно, це коштовна справа, яка потребує додаткових зусиль з боку військового відомства. Але в умовах загрози війни це було б виправдано та логічно. А спроба створити стратегічний резерв – це відхилення від цього шляху.

Другий момент, який одностайно підтримали експертним середовищем і який треба впроваджувати – створення центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом на чолі з віце-прем'єром, який би опікувався переозброєнням українських збройних формувань, налагодив справжню роботу оборонної промисловості та міжнародну співпрацю в цій сфері. Для нас залишається дивним, що досі не прийнята ані нова воєнна доктрина, ані стратегія нацбезпеки, адже вони були готові ще до нового року.

Тепер нам хотілося б, щоб влада почала до нас дослуховуватися, адже протягом року ми стикаємось з тим, що рішення приймаються повільно і вони мають незрозумілу результативність для суспільства. Приклад цього – створення, анулювання та переформатування Комітету з питань розвідки.

Але те, що така розмова відбулась та на неї звернули увагу медіа – це, можливо, важливий початок розмови, яка може перерости в діалог з владою. Під час війни треба бути відвертими і ми не можемо замовчувати певні проблеми, пов'язані з ризиками для держави. Наша справа – поради, а відповідальність за прийняття буде на керівництві держави.

Ще один результат круглого столу – 24 березня в закритому режимі разом з представниками влади, які раніше не приїжджали на подібні засідання, буде обговорюватися питання щодо створення згаданого органу виконавчої влади. Є сподівання, що відбудеться фаховий діалог, який допоможе прийняти окремі рішення.

Іван КАПСАМУН, Дмитро КРИВЦУН,
фото Артема СЛІПАЧУКА,
«День», ч.50

ПИЛЬНУЙ!

«QNet» – «фінансова піраміда» в Україні

Нещодавно повертаючись автобусом із службового відрядження до столиці, слово за словом зайшла розмова з молодою жінкою про діяльність в Україні міжнародної компанії «QNet». Жінка поскаржилась на те, що функціонери цієї організації втягнули у свої лави її доньку – студентку, через що у її сім'ї виникли значні проблеми.

Як стверджує мама студентки, з 2012 року в Україні шаленими темпами створюються осередки компанії «QNet», діяльність якої має ознаки «фінансової піраміди». Ця структура заснована в 1998 році в Гонконзі Віджеєм Есфараном і Джозефом Бісмарком, куди, начебто, нині й сплачує відповідні податки від своєї діяльності.

В Україні філії цієї компанії діють нелегально, ніде не зареєстровані, функціонують під виглядом «мережевого маркетингу». Найбільш чисельні представництва зосереджені у місті Києві, а також Львові, Одесі та інших обласних центрах.

Провідниками цього руху в нашій країні є іноземні студенти, які навчаються (навчалися) в київських вишах, серед яких громадяни Азербайджану Архан Ісмаїлов, Анар Нусретов, Емін Агаєв, Парвіз Асадов та інші.

Основна їх робота – психологічна обробка клієнтів та спонукання останніх внести валютні кошти на відповідні банківські рахунки. Під час неодноразових нав'язливих бесід громадянина досконало опитують про його статус, вид діяльності, коло знайомих та інші особисті дані. Бесіди ведуться та побудовані таким чином, щоб співрозмовник погодився на наступну зустріч.

Для того, щоб стати учасником «фінансової піраміди», потрібно пройти навчання впродовж шести семінарів, купити відповідний товар на сайті компанії «Qnet» за 700 доларів, реальна вартість якого в десятки разів менша, якість сумнівна, а поставки нічим не гарантуються, а також згодом розпочати залучення нових членів в організацію.

Іноземці вербують в лави «Qnet» талановиту студентську молодь, яка на сьогодні є найбільш соціально незахищеною, і шахрайськими методами забирають у неї кошти, як правило, позичені під іншим приводом у родичів, та інші цінності.

Психологічний плив функціонерів «Qnet» на клієнтів здійснюється за «методикою позитивного мислення» американця Нормана Вінсента Піла, релігійного діяча протестантської реформаторської церкви в США, проповідника т. зв. Мармурової Соборної церкви, який поєднав психотерапію і релігію на основі ідеї про те, що практично всі проблеми мають особистий характер.

Під час так званих семінарів на членів «Qnet» чиниться постійний психологічний і моральний тиск із застосуванням психологічного впливу нейролінгвістичного програмування та методів релігійного проповідування. Адепти цієї організації через короткий термін перебування в «Qnet» стають «одержимими» ідеєю власного збагачення за рахунок залучення нових членів з числа своїх близьких, друзів і ін.

Окрім того, жорстка внутрішня дисципліна, підготовка щоденних «бізнес-планів» і звітів про їх виконання вимагає від кожного члена організації сектантського способу життя, зокрема, збиратися в офісі по пятнадцять і більше осіб та постійно контролювати один одного, вставати о 06.00 год. і їхати в офіс, додому повертатися після 23.00 години тощо.

Діяльність функціонерів «Qnet» в Україні, що має ознаки «фінансової піраміди» глобального рівня, може призвести до негативних наслідків, зокрема, виведення валютних коштів за межі держави, завдавання збитків економіці країни, виникнення соціальної напруги серед ошуканих шахрайським способом громадян України тощо.

Втім, це вже питання до правоохоронних органів.

Сергій НАЛИВАЙКО

ОГЛЯД ПРЕСИ

Кремль та бойовики хочуть легалізувати російські війська на Донбасі

Кремль та бойовики хочуть легалізувати російські війська на Донбасі, щоб упередити можливе залучення «блакитних шоломів» ООН. Як пише газета «Україна молода», бажання України залучити миротворців ООН для врегулювання ситуації на Донбасі вкрай нервує не лише Кремль, а і його маріонеток із сепаратистських угруповань «ДНР» та «ЛНР». З російського парламенту почали лунати погрози повторно надати президенту Росії право вводити війська в Україну, на які жваво відгукнулися бойовики на Донбасі. Докладніше про це йдеться в статті «Самозванці знову кличуть ведмедя».

У Донецьку зберігається напружена обстановка навіть за крихкого перемир'я. Як інформує газета «Сегодня», значна кількість бойовиків на вулицях вносить певну тривогу – під час перерв у боях з українськими військовиками бойовики воюють між собою. Так, вчора вранці жителі Донецька прокинулися від перестрілки і вибухів в центрі міста: бій відбувся біля одного з ресторанів, де гуляли найманці з Чечні. Їх попросили залишити заклад, на що вони відповіли стріляниною. Більше з «подвигами» «захисників» «Новоросії» видання знайомить в статті «Бойовики обстрілюють наших військових і один одного».

Українська армія має гостру потребу у відновленні арсеналу, який би відповідав сучасним вимогам, констатує газета «Голос України». На передовій продовжується незворотна втрата техніки, яка була у військових арсеналах на момент початку російської агресії. Це в основному «металобрухт» радянської могутності. І якщо раніше волонтери постачали бійцям засоби захисту і тепловізори, які не були передбачені в забезпеченні солдатів держнормативами, і тому не фінансувалися з бюджету, то тепер народні інтенданти перейшли на постачання техніки та озброєння у війська. Видання нагадує, що раніше в уряді заявили про перехід підприємств оборонки на тризмінну роботу. Однак у реалії більшість заводів продовжують працювати у колишньому режимі. В «Укроборонпромі», до складу якого входить понад сто підприємств оборонної галузі, кажуть, що ті запрацюють на повну потужність, тільки-но одержать замовлення. Виявляється, дотепер Міністерство оборони (основний замовник і розпорядник бюджетних коштів) не сформулювало держзамовлення для оборонно-промислового комплексу. Досі не вирішено скільки танків, гармат, боєзапасу потрібно, не змінено воєнної доктрини держави. Про це йдеться в матеріалі «Оборонка на низькому старті».

Ірина БІЛА, «Радіо Свобода»

ПОЗИЦІЯ

ГОРДЕ ЙМЕННЯ УКРАЇНКИ

Я горда з того, що українка. Весь світ подивований тим, як ми згуртувались і об'єдналися в цей нелегкий час, коли йде війна на сході нашої України.

Ми не шкодуємо своїх сил, щоб працювати на благо перемоги в цій запеклій війні з ворогом – окупантом, агресором Росією. Це з тим «добрим-братом-сусідом», який виношував свій план захоплення нашої території протягом багатьох років. Їм, бачите, захотілося нашого теплого Криму, наших родючих грунтів-чорноземів. Та вони все одно не зможуть користуватися ними, бо, по-перше, ми свою Землю захистимо, а по-друге, вони не вміють працювати. У них хати і «трава у дома». А у нас – кожна чепурна хатина, як писанка, намальована. А який вже працелюбний український народ, то знають всі.

Всіх нас ще більше згуртувала війна. Люди віддають останнє воїнам-захисникам: свої закрутки – консервовані продукти, хтось в'яже шкарпетки, хтось купує кілограм гречки. А хто має більше змоги, то домовляється з сусідами, ріжуть свині, переробляють продукцію на ковбасу, роблять тушонки, як на Заставнівщині. В кожному районі Чернівецької області щось готують для наших дітей-захисників і для тих, хто не мав змоги виїхати з Донецька чи Луганська. Роблять сухі набори для борщу, готують голубці, вареники, заморожують і цілими відрами відправляють у зону війни.

А з яким ентузіазмом працюють учні політехнічного коледжу та учні гімназії №5, що у Чернівцях. Неможливо перерахувати всіх доброчинних справ людей.

Величезної похвали і подяки заслуговують наші волонтери-рятівники, які завжди в дорозі, щоб доставити в гарячі точки все необхідне для наших воїнів. Мужність і хоробрість цих людей вражає до глибини душі. А як можна забути той випадок, коли поранених воїнів та мирне населення привезли в лікарні Дніпропетровська, коли люди, охочі стати донорами, вишикувались у нескінченну чергу, щоб здати кров для потерпілих. Ми плакали від того, скільки людей поранено, і ми плакали від щастя, що ми такі…

Ми ніколи не залишимо в біді інших. Мене переповнювала гордість за те, що ми, українці, розуміємо, що чужого горя не буває. Так, в єдності – сила. Разом – ми сила. Гуртуймося, єднаймося, і перемога буде за нами.

А далі хочу сказати словами свого вірша (скорочено):

Нашу волю тепер не вкрасти,
І свободу не віддамо.
Стоїмо ми на боці правди,
Всім противникам відсіч дамо.

Ми Вкраїну тепер збережемо,
Вороття вже не буде назад.
І ідею патріотизму
Ставим вище, ніж чийсь інтерес.

Нас Майдан згуртував докупи,
Об'єднав і навчив, як жить.
Ми зробили свій точний вибір:
Україні своїй служить!

М. КИСИЛЬОВА

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Овочеве блюдо…	Овочева страва…
Вид на проживання…	Посвідка на проживання…
Всіх без вийнятку команд…	Усіх без винятку команд…
Вилка…	Виделка…
Моральне каліцтво…	Моральна потворність…
Це просто жіночий каприз…	Це просто жіноча примха…
Внучатий племінник…	Троюрідний племінник (небіж)…
Громадянський шлюб…	Цивільний шлюб…
Дальнійше формування…	Дальше формування…
Непривабна дівчина…	Непоказна дівчина…
Обувна щітка…	Щітка для взуття…
Вони затягували роботу…	Вони зволікали з роботою…
Охочих читати українську книгу збільшилося…	Охочих читати українську книгу побільшало…
Розмова звернула на брата…	Розмова перейшла (зійшла) на брата…
Опікувати один одного…	Опікуватися одне одним…
Отримала визнання…	Здобула визнання…
Охопити розумом…	Осягнути розумом…
Піддавати сумніву…	Брати під сумнів…
В піку дружині…	На зло дружині…
По всякому поводу…	З будь-якого приводу…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, е-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195. АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669 ЕДРПОУ 2305606776 №26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9